

El nou temple és Jesucrist

Dc, 20/11/2013 per Josep M. Rovira...

[Contemplació de l'Evangelí](#)

Voldria aportar una mica de llum a l'Evangelí del diumenge XXXIII de durant l'any, llegit el 17 novembre 2013, un diumenge abans de cloure's l'any litúrgic. Narra coses que s'esdevenen en el segle primer, com si fos el final del cosmos (estil apocalíptic).

Les "darreries", que cauen sobre el cap de tothom com una fi del món, són dos esdeveniments històrics, que, en ser narrats com el final del món, poden enfosquir el conjunt.

Aquests dos esdeveniments estan molt lligats: la destrucció del Temple de Jerusalem, que els jueus contemplaven amb delit i del qual **Jesús** diu que no quedarà pedra sobre pedra; i, en segon lloc, l'entrada de les legions romanes a Jerusalem, l'any setanta. L'arc de Titus a Roma expressa l'ensulsiada de Jerusalem i de tot Judea: una derrota que va caure sobre dels israelites com una fi del món: el sol s'enfosquirà, hi haurà guerres i desgràcies a desdir, fins i tot els justos seran perseguits.

Què cal dir primer de tot sobre aquest evangelí? Em sembla que una cosa molt senzilla: que la destrucció del Temple no és exactament la fi del món perquè el Nou Temple és Jesucrist. El mateix cal dir de la invasió de Jerusalem pels pagans. A on va a parar aquesta derrota? Al fet que els pagans s'incorporen -en Crist- al Poble Elegit i formen part en Crist de l'Israel de Déu. És a dir: el futur no és el no-res, el buit de la fi del món present sinó que tot va a parar al Crist: el Senyor Jesús que serà tot en tots i en cada un de nosaltres.

Però aquesta peculiar "fi del propi món" no és tan sols la destrucció del Temple i la destrucció de Jerusalem. Aquests fets s'actualitzen en el nostre temps i en tots els temps. En quin sentit? En el sentit que aquests fets representen allò que el llibre de l'Apocalipsi anomena la "gran tribulació" ([Ap 7, 14](#)).

El vident de l'Apocalipsi va veure una multitud que ningú no hauria pogut comptar, de tota llengua, raça i nació. Un dels ancians prengué la paraula i preguntà al vident: "Qui són aquests i d'on vénen?" El vident digué a l'ancià: "això ho sabeu Vós". Efectivament, l'ancià respongué: "Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell i els han quedat blancs".

La gran tribulació són tots aquells fets històrics que ens cauen a sobre com la fi del món. Però no és la fi de tot sinó un pas -difícil: com de mort a vida- que ens condueix a Crist. Podem dir que "les millors famílies" són visitades per aquests fets anorreadors. Però Déu els pot capgirar i pot fer que esdevinguin un pas de mort a vida, el pas de la història a la intimitat de l'amor infinit de Déu, pas que donem de la mà de Crist, Mestre i Senyor.

Mateu, en el [capítol 14](#), narra una gran tribulació que esdevingué a l'apòstol **Pere**: Jesús, al llac de Galilea, enmig d'una forta ventada ha caminat sobre les aigües, els deixebles s'esglaien i Ell s'atansa a la barca dels apòstols. Llavors Pere, com la cosa més natural del món, li diu al Mestre: "Si sou vós, maneu-me que vingui

caminant sobre l'aigua". "Ja pots venir", li diu Jesús. Pere "anà on era Jesús". Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà a enfonsar-se (vet aquí la gran tribulació de Pere). Llavors cridà: "Senyor, salveu-me". A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: "Quina poca fe. Per què dubtaves?".

És que no era el més natural del món caminar sobre l'aigua. Calia la fe incommovible que no dubta pas sinó que confia sempre en Déu.